

Območno združenje slovenskih častnikov Slovenska Bistrica

SUVERENOST 1991–2025

SPOŠTOVANI ČLANI IN ČLANICE ZVEZE SLOVENSKIH ČASTNIKOV

državni praznik dan suverenosti je velik praznik za vse Slovenke in Slovence – za vse, ki ljubimo svojo domovino. To je praznik pristnega spoštovanja do naših zgodovinskih prizadevanj za samostojnost in neodvisnost. Iz pristanišča v Kopru je v noči s 25. na 26. oktober 1991 odplula ladja z zadnjimi vojaki Jugoslovanske ljudske armade, ki so zapustili našo mlado državo. Takrat je postalo dokončno jasno, da nam naše samostojnosti in neodvisnosti ne more vzeti nihče več. To je bilo sklepno dejanje dolgega procesa slovenske osamosvojitve.

Mag. Borut Sajovic,
minister za obrambo

Zveza slovenskih častnikov je imela pri oblikovanju obrambnega sistema Republike Slovenije in podpori Slovenski vojski eno ključnih vlog. Tudi danes pomembno prispevate k njenemu razvoju. Skozi več kot tri desetletja delovanja ste postali simbol predanosti, domoljubja in služenja skupnemu cilju – varnosti in blaginji naše države. Zveza je bila ustanovljena v času, ko je bila naša država na prelomnici. Leta 1994, le nekaj let po tem, ko je Slovenija z bojem in odločnostjo izbojevala svojo neodvisnost, ste častniki začutili potrebo po združevanju znanja, izkušenj in vrednot, s katerimi vas je obogatilo služenje domovini.

Zveza slovenskih častnikov je za Ministrstvo za obrambo – tako zame kot za mojo ekipo – zelo pomembna. Njeni člani ste za nas dragoceni sogovorniki. Ste strokovnjaki na nacionalnovarnostnem področju, ki lahko vedno ponudite relevantne možnosti rešitev ob številnih aktualnih varnostnih izzivih. S svojim delovanjem gradite tudi povezave s civilno družbo ter skrbite za to, da vrednote domoljubja in miru ostajajo trdno zasidrane v naši družbi.

Iskreno vam čestitam ob dnevu suverenosti in verjamem v naše nadaljnje sodelovanje v dobro domovine Republike Slovenije.

DAN SUVERENOSTI – PRAZNIK POGUMA IN PONOSA

V več kot tridesetletnem obdobju svojega predanega delovanja so članice in člani Občinskega združenja Zveze slovenskih častnikov Slovenska Bistrica pomembno soustvarjali razvoj naše skupnosti ter prispevali k ohranjanju vrednot domoljubja. Vaše delo je nepogrešljiv del družbenega utripa naše občine.

dr. Ivan Žagar,
župan Občine Slovenska Bistrica

Med osrednjimi dogodki, ki jih združenje letos že četrto leto zapored uspešno organizira, izstopa državno prvenstvo Zveze slovenskih častnikov v streljanju s polavtomatsko puško, ki je posvečeno dnevu suverenosti – enemu ključnih mejnikov v zgodovini slovenskega naroda. Ta dan simbolično zaznamuje zaključek osamosvojitvene poti, ko je slovensko ozemlje zapustil zadnji vojak Jugoslovanske ljudske armade.

Slovenska Bistrica se s ponosom spominja junijskih in julijskih dni leta 1991, ko so številne posameznice in posamezniki iz območja Občine Slovenska Bistrica z neomajno voljo, predanostjo in pogumom odločilno prispevali k uresničitvi stoletnih sanj o samostojni in suvereni državi. Njihov prispevek ostaja trajna zapuščina, ki nas zavezuje k odgovornemu delovanju tudi danes.

Vrednote sodelovanja, medsebojnega spoštovanja in skupne odgovornosti ostajajo trden temelj naše skupnosti. Le z enotnostjo in predanostjo lahko gradimo prihodnost, v kateri bo vsaka generacija čutila pripadnost, varnost in ponos.

Ob tej priložnosti se iskreno zahvaljujem vsem, ki z delom, domoljubjem in predanostjo ohranjate spomin na prelomne trenutke naše zgodovine ter s tem pomembno prispevate k utrjevanju narodne zavesti in državnosti.

Organizatorjem ob jubileju izrekam iskrene čestitke. Vsem udeležencem državnega prvenstva pa želim uspešno, varno in športno navdihnjeno tekmovanje ter veliko nadaljnjih uspehov v njihovem poslanstvu.

PRISPEVEK ZVEZE SLOVENSKIH ČASTNIKOV K OBRAMBNI KULTURI SLOVENIJE

Moč znanja, tradicije in pripadnosti

V Zvezi slovenskih častnikov se zavedamo pomembnosti nacionalne varnosti Republike Slovenije. Zato je naše poslanstvo aktivno sodelovati s Slovensko vojsko oziroma z njenimi enotami in poveljstvi pri promociji vojaškega in drugih obrambno varnostnih poklicev.

Naše delo je usmerjeno v različne oblike dela z mladimi. Na obiskih po šolah jim predstavljamo programe Ministrstva za obrambo, kako se vključiti v mladinske tabore, prostovoljno služenje vojaškega roka, kako postati pripadnica ali pripadnik Slovenske vojske, možnosti štipendiranja ter vključevanje v pogodbeno rezervo...

Pogovor, ki smo ga organizirali letos maja v Viteški dvorani Bistriškega gradu – Evropa kam greš, je vzbudilo pri ljudeh veliko zanimanja. Poleg Bistričanov so prišli mnogi člani Zveze slovenskih častnikov iz širše Slovenije.

Pogovor je vodil Slavko Bobovnik, gostje pa so bili generalmajor Dobran Božič, upokojeni diplomat Mirko Cigler, ministrica za zunanje in evropske zadeve mag. Tanja Fajon in prof. dr. Danilo Türk, nekdanji predsednik Republike Slovenije.

Pomembne dogodke, ki jih organizira Območno združenje slovenskih častnikov Slovenska Bistrica, vedno popestrimo z umetniškim programom. Na fotografiji je klarinetist Rok Pliberšek, na klavirju pa ga spremlja Neja Komprej iz bistriške Glasbene šole.

Pred nedavnim zasedanjem zveze NATO smo se v Ljubljani udeležili okrogle mize Prihodnost obrambe Republike Slovenije, ki jo je organiziral Evro-atlantski svet Slovenije. Posamezne panele so predstavili z leve mag. Boštjan Pavlin, državni sekretar na Ministrstvu za obrambo, veleposlanik Vojko Vovk, državni sekretar za nacionalno varnost v kabinetu predsednika vlade, prof. dr. Iztok Prezelj, dekan Fakultete za družbene vede Univerze v Ljubljani, doc. dr. Jelena Juvan, predstojnica Katedre za obramboslovje pri Fakulteti za družbene vede in dr. Klemen Grošelj, nekdanji državni sekretar na Ministrstvu za obrambo in nekdanji poslanec Evropskega parlamenta. Pogovor je vodil dr. Nejc Najzer, podpredsednik EASS.

Člani sekretariata Zveze slovenskih častnikov z leve major Dušan Nardoni, generalni sekretar, generalmajor Dobran Božič, predsednik, major Bojan Šoper, podpredsednik in stotnik Drago Zupan, podpredsednik.

V Mariboru je potekala redna letna skupščina Zveze slovenskih častnikov.

Predsedstvo Zveze slovenskih častnikov na obisku vojašnice v Slovenski Bistrici. Podpolkovnica Mojca Lah, poveljnica, je predstavila pomen 670. bataljona za logistično podporo Slovenski vojski na ozemlju Republike Slovenije in v tujini ter sodelovanje z lokalno skupnostjo.

Na seji predsedstva so se člani srečali tudi z mag. Borutom Sajovicem, ministrom za obrambo Republike Slovenije. Pogovor je potekal v izmenjavi mnenj, o poslanstvu Zveze slovenskih častnikov, kot stebru vojaške strokovnosti in domoljubja, o obrambni varnosti in odpornosti ter o promociji Slovenske vojske glede povečanja njene kadrovske sestave.

V vojašnici generala Maistra v Mariboru je bil posvet o delu Območnih združenj zveze slovenskih častnikov za vzhodno Štajersko regijo. Z leve Venčeslav Vogrin, Danilo Muršec, Dobran Božič in Iztok Šošter, regijski koordinator.

Slovenska vojska je ob podpori Zveze slovenskih častnikov in društva za ohranjanje spomina na reševanje zavezniških vojakov v času NOB s pohodom od Ožbalta do Otoka pri Metliki obeležila 80. obletnico osvoboditve Angležev, Avstralcev, Novozelancev in Francozov na delovišču pri Ožbaltu. V zgodovini druge svetovne vojne je opisana osvoboditev kot edinstvena, saj gre za največjo skupino zavezniških vojnih ujetnikov, ki je pobegnila iz nemškega ujetniškega taborišča. Akcijo so uspešno izpeljali borci 3. bataljona Šerčerjeve brigade 31. avgusta 1944. Na fotografiji je generalmajor Dobran Božič, predsednik ZSC, v pogovoru z vojniki Združenega kraljestva, ki so se udeležili pohoda.

Območno združenje slovenskih častnikov Slovenska Bistrica je most med sedanjostjo in prihodnostjo

Območno združenje slovenskih častnikov Slovenska Bistrica je most med sedanjostjo in prihodnostjo, ko razpravljamo o aktualnih obrambno-varnostnih izzivih v današnjem času.

Z različnimi vojaško-strokovnimi dejavnostmi že vrsto let prispeva k širjenju znanja o vojaških veščinah ter vlogi

Slovenske vojske v sodobni družbi. S predavanji, posveti, strokovnimi ekskurzijami in v sodelovanju z mladimi, prispeva k razumevanju pomena obrambe domovine. Poseben poudarek namenjamo sodelovanju z lokalno skupnostjo ter drugimi veteranskimi in domoljubnimi organizacijami.

Fotografski utrinek z občnega zbora območnega združenja ZŠČ Slovenska Bistrica z leve dr. Andrej Godec, Romana Godec, Ladislav Steinbacher, Borut Lončarič in Drago Mahorko.

Na občnem zboru prizadevnim članicam in članom ter zaslužnim podpornikom naše dejavnosti vsako leto podelimo priznanja in odlikovanja Zveze slovenskih častnikov.

Ob državnem prazniku dnevu suverenosti organiziramo državno prvenstvo Zveze slovenskih častnikov v streljanju z vojaškim pehotnim orožjem. Leta 2024 je 1. mesto osvojila ekipa Območnega združenja slovenskih častnikov Šmarje pri Jelšah z 230-timi točkami (M. Kunst 69, M. Hartl 84, B. Lojen 77). Na 2. mesto se je uvrstila ekipa Območnega združenja slovenskih častnikov Škofja Loka z 224-timi točkami (N. Resnik 54, G. Kozmelj 78, N. Trampuš 92). 3. mesti sta osvojili ekipi Območnega združenja slovenskih častnikov Domžale (M. Jugovec 80, B. Dorič 66, M. Golien 76) ter ekipa Slovenske vojske 670. bataljon z 222-timi točkami (D. Bakan 71, N. Rudolf Žižek 71, B. Novak 80).

Med posamezniki je zlato kolajno osvojil Nejc Trampuš (92 točk) OZSČ Škofja Loka. Kolajni srebrnega leska sta prejela Marjan Hartl (84 točk) OZSČ Šmarje pri Jelšah in Božo Velikajne (84 točk) OZSČ Nova Gorica. Bronasta kolajna pa je pripadla Silvu Tirku (81 točk) OZSČ Bela krajina.

Bistričani so tudi v Trbovljah znova dokazali svojo uspešnost.

Na mednarodnem tekmovanju ekip Nujne medicinske pomoči na Cipru, je bil v ekipi Vojaške zdravstvene enote Slovenske vojske, tudi pogodbeni rezervist in naš član Iztok Škof (na fotografiji drugi z leve). Ekipa je osvojila prvo mesto v scenariju- Masovna nesreča.

V mandatnem obdobju 2026–2030 bo naloge regijskega koordinatorskega za OZŠ Pesnica, Kungota, Šentilj, Maribor, Ormož, Ptuj, Ruše in Slovenska Bistrica opravljal dr. Andrej Godec.

Veliko naših članov deluje tudi v enotah za zaščito in reševanje v občinah Makole, Oplotnica, Poljčane in Slovenska Bistrica.

Zaščitna oprema operativnega gasilca danes.

Dan odprtih vrat

Vvojašnici Vincenca Repnika Slovenska Bistrica je 670. logistični bataljon tudi letos pripravil dan odprtih vrat. Dogodek je potekal 12. in 13. septembra 2025. Sodelovala so mnoga društva in organizacije. Obiskovalcem so se predstavili pripadnice in pripadniki Slovenske vojske, gasilci, civilna zaščita, policija, strelsko društvo, srednjeveški vitezi, planinsko društvo Pohorje, judo klub Impol, godba na pihala KUD Janko Živko Poljčane, na prizorišču so bili starodobni avtomobili in še veliko drugih zanimivosti.

Najmlajši obiskovalci so se z veseljem oglasili v vojaški kuhinji, kjer so jim ponudili okusno pico, pripadniki Slovenske vojske pa so jim pokazali poligon vojaških veščin, predstavili so kako preživeti v naravi, na voljo je bil tudi simulator

varne vožnje, pa strelišče z zračno puško, obiskovalci so se lahko popeljali z bojnimi in tovornimi vozili, na ogled pa je bila tudi vojaška bolnišnica in helikopter.

Veliko obiskovalcev vseh starosti se je odločilo in obiskalo vojaško strelišče Velenik, kjer so se lahko seznanili z vojaško pištolo, mnogi pa so se tudi preizkusili v ostrem streljanju s puško FN F2000S.

Na dnevu odprtih vrat vojašnice so se ekipe iz Območnih združenj slovenskih častnikov iz Mežiške doline, Dravinjske doline in Slovenske Bistrice ter Pohorsko društvo generala Maistra, Občinske organizacije borcev za vrednote NOB Poljčane in ekipa Planinskega društva Pohorje Zgornja Polskava pomerile o kuhanju golaža.

Marjan Kalinič

Na stojnici Območnega združenja slovenskih častnikov in radioamaterjev-vezistov Slovenska Bistrica so se predstavili Iztok Leskovar, podpredsednik, Sašo Belina, Marjan S51RU, Rajko S54X, Marko S51D, Ivo S52BO in Zvone S57TX.

Radio amaterji so predstavili komunikacije - vrste dela SSB, CW, FM in digitalne zveze FT8 in FT4.

Na prireditvi v vojašnici Vincenca Repnika je zaigrala tudi pihalna godba KUD Janko Živko Poljčane. To je sodelovanje, ki povezuje občino Poljčane, Slovensko vojsko in Območno združenje slovenskih častnikov v skupno dobro.

Predstavil se je tudi najmlajši radioamater Adam S53TU.

V vojašnici v Slovenski Bistrici domuje tudi vojaška zdravstvena enota. Obiskovalci so se lahko poučili o oživljanju poškodovancev.

Digitalna laserska tehnologija je prisotna tudi pri vadbi streljanja z vojaško pištolo.

Višji štabni vodnik Simon Jelen je obiskovalcem predstavil vojaško puško FN F2000S.

Najpogumnejši obiskovalci vojaškega strelišča Velenik so se lahko preizkusili tudi v strelskih sposobnostih s to oborožitvijo.

Sejem SOBRA je namenjen spoznavanju sistemov obrambe, varnosti, zaščite in reševanja. Veliko obiskovalcev si je ogledalo oklopna vozila Slovenske vojske.

Nastop gardne enote Slovenske vojske je bil zelo atraktiven, obiskovalci so nastopajoče nagradili z velikim aplavzom.

DOMOVINA – VREDNOTA, KI JO BRANIMO S SPOMINOM

Na spominski dogodek na Dednem vrhu nad Makolami, kjer je neka nemška enota 6. februarja 1945 presenetila kurirje postaje TV 4 S in ubila osem borcev, prihajajo svojci padlih, predstavniki Slovenske vojske ter člani veteranskih in domoljubnih organizacij.

Letos je prisotne nagovoril upokojeni generalmajor Ladislav Lipič, predsednik Zveze veteranov vojne za Slovenijo. V kulturnem programu so nastopile učenke in učenci OŠ Anice Černejeve iz Makol.

Članice in člani Zveze slovenskih častnikov se skupaj z drugimi udeležimo komemoracije pri grobovih ustreljenim talcem v Gaju na Zgornji Polskavi.

23. marca 1945 so Nemci peljali 30 na smrt obsojenih iz Maribora proti Poljčanam, da bi jih tam ustrelili. Malo pred Zgornjo Polskavo so avtomobile s talci napadla zavezniška letala in jih poškodovala. Spremstvo je peljalo jetnike v bližnji gozd, jih ustrelilo in tam pokopalo.

Na domačiji Sagadinovih v Srecah pri Makolah so nacisti 12. aprila 1945 sredi noči vdrl v hišo, ki je nudila zatočišče kurirjem in ranjenim partizanom. V zmedji je Zvonko Sagadin ustrelil enega Nemca in se uspel rešiti. Nemci so domače najprej zaslišali in jih nato skupaj s hišo zažgali. V bunkerju pod stiskalnico za sadje pa so umrli še štirje. Vseh sedem zavednih Slovenci je pokopanih na vrtu ob hiši.

Učence in učenci OŠ Anice Černejeve ohranjajo spomin na ta tragičen dogodek na pragu svobode in izvedejo tudi priložnostni kulturni program. Na fotografiji je ravnateljica šole Silvestra Samastur.

Na letošnji prireditvi na Boču je bil govornik mag. Borut Sajovic, minister za obrambo Republike Slovenije.

Ob državnem prazniku 27. aprila se na Boču pri spomeniku padlim partizanom zbere veliko ljudi, ki ohranjajo spomin na upor in Osvobodilno fronto. Zastavonošem in praporščakom poveljuje nadporočnik Aleš Klinar.

Ob 80. obletnici konca druge svetovne vojne smo obiskali spominski park na Poljani.

V kraju Podpeca nad Železno Kaplo smo obiskali osrednji muzej narodnoosvobodilnega odpora koroških Slovencev pri Peršmanu.

2. oktober 1942 je najbolj črn dan v zgodovini mesta Maribor. Gre za velik okupatorjev zločin. V enem dnevu so na dvorišču sodnih zaporov ustrelili 143 slovenskih domoljubov. Letošnji priložnostni program so pripravile učenke in učenci OŠ Lesično s Kozjanskega.

TUDI ŠPORT NAS POVEZUJE

Strokovna ekskurzija na avstrijsko Koroško. Fotografija je nastala na Novem trgu v Celovcu, kjer stoji kip kamnitega krilatega zmaja, star več kot 400 let.

Zimska tura članov ZSČ na Boč

Člani našega združenja s pohodno zastavo na vrhu Triglava. Z leve so Marinka Kramberger, Aleš Klinar, Andrej Godec, Iztok Leskovar, Borut Lončarič, Luka Godec, Sašo Belina in Martina Smogavec.

Svečani postroj zastavonoš in praporščakov na zaključni prireditvi pohoda na Triglav 2025 na Pokljuki.

Tekmovanje ZSČ v smučanju in streljanju na Golteh. Našo ekipo so sestavljali z leve Boris Čelan, Gregor Rak, Mirko Kamenik in Iztok Leskovar.

Na strelišču so potrebni znanje, zbran pogled in nekaj sreče za čim boljše zadetke.

Zima in megla po partizanskih smučinah v Cerknem – ohranjanje spomina.

Priprave na prijateljsko druženje na valovih Kolpe

Na fotografiji so z leve Gregor Rak, Mirko Kamenik, Aleš Klinar in Boris Čelan.

Doživetje narave po smaragdni reki Kolpi.

Prijetno druženje ob kuhanju golaža v kotličku. Domač okus je očaral ocenjevalce in zasluženo so nas uvrstili na tretje mesto.

ZGODOVINSKE IZKUŠNJE NA POTI DO SODOBNE NACIONALNE VARNOSTI

Množičen odziv mladink in mladincev leta 1978, kot prostovoljci so se vključili v enote teritorialne obrambe v občini Slovenska Bistrica.

Mladi so se usposabljali v rokovanju z vojaškim pehotnim orožjem. Na fotografiji je Boris Blažič.

Tekmovalne ekipe so bile sestavljene iz članov Zveze rezervnih vojaških starešin in mladine.

Učili so se, kako polagati proti-tankovske mine.

Za preživetje v naravi je bilo treba kar najhitreje postaviti bivak.

Na fotografiji je ekipa krajevne organizacije ZRVS iz Šmartna na Pohorju pri reševanju naloge iz vojaške taktike.

Rezultati s strelišča so vedno pomembno vplivali na končno uvrstitev.

Mnogi so radi sodelovali na različnih tekmovanjih v obrambnih veščinah. Na fotografiji so z leve Marjan Strehar, Vili Vidmar, Janko Breznik in Franc Šift pred štartom za patrolni tek.

Na fotografiji so bistriški teritorialci, ki so na tekmovanjih predstavljali ekipo. Z leve so Anton Kolar, Rado Čupkovič, Borut Kruder, Ivo Kukolja, Branko Strehar, Marjan Čretnik, Franc Onič in Marjan Strehar.

Tovarna Impol je imela nekoč zaščitni vod in tudi protiletalsko enoto. Sestavljali so jo zaposleni, ki so bili po vojaški dolžnosti vključeni v teritorialno obrambo.

DELO Z MLADIMI

Od prve svetovne vojne do lastne domovine

Učenci devetega razreda Osnovne šole Kajetana Koviča Poljčane so v organizaciji Območnega združenja slovenskih častnikov Slovenska Bistrica, v spremstvu stotnikov Franca Školca in Ladislava Steinbacherja obiskali Vojaški muzej Slovenske vojske v Kadetnici v Mariboru in nekdanje nacistično taborišče STALAG XVIII D v Melju.

Cilji obiska obeh zgodovinsko pomembnih točk so bili spoznavanje in poglobljanje znanja o obeh svetovnih vojnah in njunih uničevalnih metodah ter o nastajanju lastne države in njene vojske. Pa tudi krepitev pozitivnega odnosa do domovine in spodbujanje poklicnih interesov.

O doživetju in avtentičnem načinu učenja so učenci povedali:

Pija Brdnik: »Čeprav sem že bila v Kadetnici Maribor, me je ponovno prevzela arhitekturna privlačnost in mogočnost te zgradbe. Prijazen sprejem in zanimivo vodenje po naši vojaški zgodovini pa je še utrdilo moje poznavanje zgodovine iz tega obdobja.«

Kristina Ogrizek: »Posebej mi je bilo všeč, kako nam je vodič opisal razmere in razmerja med državami v obdobju 1. in 2. svetovne vojne ter v vmesnem času. Interakcijske točke so bile še posebej poučne. Zares prava obogatitev teoretičnega znanja o tem obdobju.«

Klara Iuso: »Izjemno zanimiva predstavitev in razlaga obdobja 1. in 2. svetovne vojne in vojne za Slovenijo. Posebej mi bo ostala v spominu predstavitev vojaških vozil in njihov tehnološki razvoj.«

Filip Čobec in Eva Kobula: »Obisk vojaškega muzeja in nekdanjega nacističnega taborišča je bil izjemno zanimiv. Opisovanje dogajanja v taborišču se naju je zelo dotaknilo, bilo je zares hudo.«

Maja Vivod: »Posebej me je pritegnila predstavitev Soške fronte. Zanimivost razstav pa povečuje tudi njihova interaktivnost.«

Zahvaljujemo se organizaciji slovenskih častnikov Slovenska Bistrica, ki nam je ponudila to priložnost za avtentično učenje in spoznavanje zgodovine od 1. svetovne vojne do lastne domovine na izjemno doživet in zanimiv način.

Ob državnem prazniku dnevu suverenosti povabimo učenke in učence osnovnih šol in Srednje šole da napišejo esej na aktualno temo. V letu 2025 je naslov eseja Za mir bom govoril(a).

Na fotografiji je dr. Andrej Godec, Žana Gerbec iz OŠ Makole in Ivan Janko Kovačič.

Za nagrado vse, ki sodelujejo, povabimo na strokovno ekskurzijo. Fotografija je nastala v Parku vojaške zgodovine v Pivki.

V Kadetnici v Mariboru, kjer domuje Vojaški muzej Slovenske vojske, so si ogledali razstavo Od 1. svetovne vojne do lastne države.

V Melju v Mariboru je Mednarodni raziskovalni center 2. svetovne vojne, ki skrbi za muzealije nacističnega ujetniškega taborišča STALAG XVIII D

V Srednji šoli je potekala okrogla miza z naslovom 80. obletnica konca druge svetovne vojne.

Gostje omizja so bili generalmajor dr. Alojz Šteiner, prof. dr. Marjan Žnidarič, ter mag. Marjan Trampuš. Pogovor je vodila Jana Jeglič.

Najmlajši radi obišejo zdravstveno enoto Slovenske vojske v našem mestu.

Tudi pripadniki Slovenske vojske se razveselijo obiska otrok in zanje pripravijo nekaj zanimivosti iz vojaških veščin.

V decembru organiziramo obisk dedka Mraza, ki obdaruje otroke zaposlenih v Slovenski vojski in MORS-u.

Izdelovanje novoletnih voščilnic je priljubljena dejavnost med otroki, saj lahko z svojimi rokami ustvarijo nekaj lepega.

V prazničnem času v različnih delavnicah otroci z navdušenjem in ob pomoči staršev izražajo svoje ročne spretnosti.

Pot Zveze slovenskih častnikov pri oblikovanju mladih za varno in ponosno prihodnost

Člani predsedstva Zveze slovenskih častnikov so se na 32. seji seznanili s konceptom strategije dela z mladimi, ki jo je v okviru raziskovalne naloge napisal stotnik Matej Jug iz Slovenske vojske.

Sprejet je bil sklep, da pri Zvezi slovenskih častnikov oblikujemo delovno skupino za pripravo kataloga dela z mladimi. Vodi jo polkovnik Mitja Miklavec, v njej pa bo po en predstavnik regij. Želimo si, da bi v njej delovali posamezniki z akademskim in praktičnim znanjem s področja vzgoje, izobraževanja in varnostne kulture.

Na osnovi poslanih poročil (o praksah-streljanja, tabori, predstavitve, krožki, razstave, pisanje esejev...) o uspehih in izkušnjah dela z mladimi, bo delovna skupina v oktobru pripravila povzetke izzivov in priložnostih ter določila prednostna področja.

V nadaljevanju bo delovna skupina pripravila osnutek ciljev, vrednot, usmeritev, ter predlog ukrepov.

Sledila bo razprava o osnutku in zbiranje pripomb regijskih koordinatorjev, območnih združenj slovenskih častnikov in zainteresiranih deležnikov.

Načrtovano je, da bi delovna skupina v januarju 2026, predstavila končni predlog strategije predsedstvu Zveze slovenskih častnikov in sledila bo priprava načrta implementacije.

Polkovnik Mitja Miklavec, vodja delovne skupine

Stotnik Matej Jug iz Slovenske vojske je člane predsedstva ZSC seznanil s svojo raziskovalno nalogo Koncept strategije dela z mladimi.

ZA MIR BOM GOVORIL(A)

Dragi prijatelji,

svet je včasih temen. Poln glasov, ki kričijo, poln strahu, ki deli ljudi. A v tem hrupu obstaja moč – moč besed, moč srca, moč ljubezni. Zato bom govorila za mir.

Mir ni le tišina. Mir je iskra v očeh otroka, ki sanja. Mir je roka, ki jo podamo, ko kdo pade. Mir je beseda, ki tolaži; objem, ki zdravi; nasmeh, ki združi. Vsaka mala gesta je kot kaplja, ki ustvarja ocean.

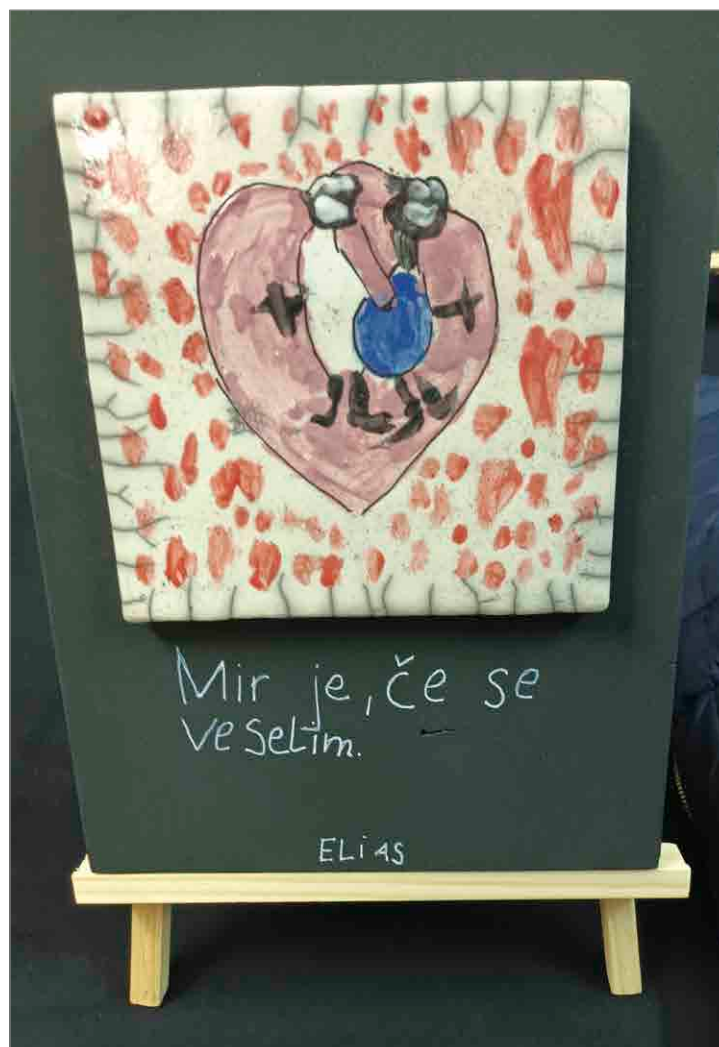
Obljubljam, da bom govorila za mir. Ne bom molčala, ko lahko pomagam. Ne bom ostala tiho, ko lahko širim toplino. Vsaka moja beseda bo kot seme, ki zraste v drevo prijateljstva, spoštovanja in upanja. Vsako dejanje bo kot svetloba, ki premaga temo. Verjamem, da svet lahko spremenimo. Če vsak od nas prispeva vsaj kanček ljubezni, se lahko rodi val, ki bo objel vse. Ena sama iskrena beseda lahko ustavi prepir. Ena gesta prijaznosti lahko spremeni dan. Vsak izmed nas ima moč – moč, da gradi, da združuje, da ljubi.

Zato bom danes, jutri in vedno govorila za mir. Ne samo z besedami, ampak s srcem. Ne samo s srcem, ampak z dejanji. Ne bom odnehala, dokler svet ne bo poln toplote, svetlobe in upanja. Mir ni nekaj, kar pride samo od sebe. Mir je dar, ki ga lahko damo vsak dan. Vsak nasmeh, vsaka prijazna beseda, vsak objem šteje. Jaz sem pripravljena govoriti za mir. Ti lahko tudi. Skupaj lahko ustvarimo svet, poln toplote, svetlobe in upanja.

Za mir bom govorila. Za dobro. Za ljubezen. Za svet, v katerem smo vsi povezani, v katerem se poslušamo in spoštujemo. Za svet, v katerem upanje nikoli ne ugasne.

S srcem, pogumom in vero v dobro!

Dallandyshe Islamaj, 8. b
Osnovna šola Kajetana Koviča Poljčane
Mentorica Lora Hojnik

Risbe so prispevale učenke in učenci dvojezične Ljudske šole iz Pliberka.

Za mir bom govorila

Vedno sem bila navaden otrok.

Nič manj vredna in drugačna od drugih. S prijateljicami sem hodila v kino, zbirala posterje najljubših igralcev in glasbenih skupin, delala sem domače naloge, z bratom sva se s tramvaji vozila v središče mesta na sladoled in seveda hodila na večerne sprehode z babico.

Ne vem, kje naj začnem to pismo. Niti prejemnika nima ... komu naj sploh pišem? Vsi, ki sem jih poznala in jih imela rada, so v taboriščih, tam sem tudi jaz. Edino, kar imam, je odkrušek opeke in stena ob mojem tako imenovanem ležišču. Na steno pišem pismo, za katero srčno molim, da ni moje zadnje. Odkar se je vojna začela, želim, da bi lahko kričala, ko so nas gestapovci pretepali na ulicah, nas gledali z gnusom in nam pljuvali v obraz. Kričala, ko sem morala začeti nositi rumeno zvezdo, kričala, ko sem ugotovila, da samo zato, ker nisem prave, arijske rase in prave vere, nimam pravice živeti. Kričala, ko so nam vzeli dostojanstvo. Še bolj pa si želim, da bi na krik, s katerim bi izkričala vso svojo bolečino, kdo odgovoril. Da bi bil tam kdo, ki bi me slišal, in odgovor ne bi bil samo moj odmev, poln dvoma in obupa. Želim si, da bi bil tam kdo, ki bi me rešil, kdo, za kogar sem mislila, da obstaja, zdaj pa vedno bolj dvomim, da obstaja. Želim si, da bi se lahko uprla, ampak nisem nič močnejša od ostalih shiranih obrazov, s katerimi se srečujem vsak dan.

Upam, da moje popisane stene ne bodo opazili, če ne, bodo to moje zadnje zapisane besede.

Lidewij, 14 let, Nemčija

Draga prihodnost,

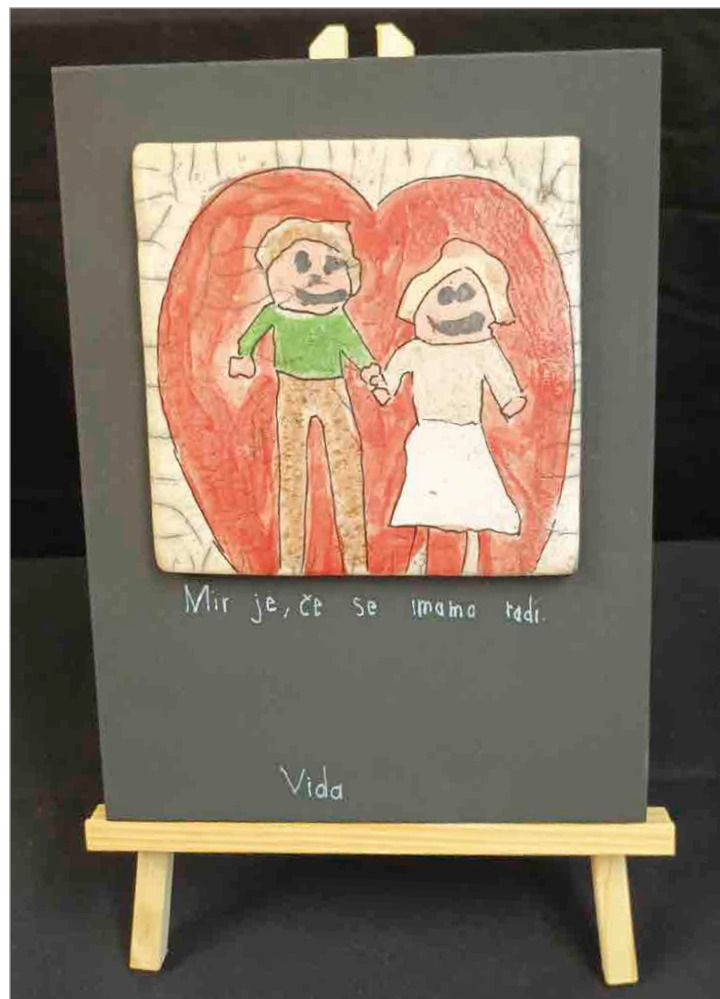
včasih kar neham razmišljati, da obstajaš, žal mi je, ampak ne razmišljam več o tebi. Ne vem, ali te bom sploh lahko spoznala. Zjutraj, ko se po morečih sanjah zbudim v zvoke bombnih napadov, se čas zame ustavi. Na smrt me je strah sveta. Včasih sem živela popolnoma normalno življenje, potem pa se je vse spremenilo. Vstajanje ob zvokih bojev in eksplozij, pa zajtrk, če sploh imamo hrano, nato pa se sorojenci odpravimo po vodo, več kilometrov stran. Ne šolam se več. Želela sem postati zdravnica, ampak bomba je vse moje sanje zdrobila v prah. Nimamo več oblačil, ki so se nam včasih zdela tako samoumevna, tudi hiše nimamo. Živimo v šotoru s še dvema družinama. Prijetno se je pogovarjati z drugimi, videti, da nas je veliko, ki nas je vojna prizadela, in da v tem nismo sami. Večino časa pa je turobno, žalostno, samo na konec čakamo. Pogosto stojimo v vrsti za hrano, obsojeni na ure čakanja.

Hudo je biti deklica v teh časih. Strah te je zlorab, te so v vojnem času še hujše. Najraje se bi ogrnila v veliko odejo in

takšna hodila okoli, ampak kaj, ko niti odej nimamo. Najhujši so večeri in noči. Spimo oblečeni, da lahko pobegnemo, če nas napadejo. Najhuje pa je, da me, ko zaspim, pogosto tlačijo more, v katerih se komaj še držim roba prepada. Za roko me drži sestra, njo brat, njega mami in njo ati. Moja roka pa počasi drsi po prodnatih tleh, dokler ne pademo v praznino.

Zame obstajata le še strah in obup, ki me vsakič s solzami povlečeta še v morasto noč.

Jasmin, 14 let, Palestina

Oglasila se je sirena in naznanila preplah pred zračnim napadom. Z mamo in bratcem smo spet zbežali v zaklonišče, kjer smo našli še več obupanih družin. Malčki in dojenčki pogosto jočejo zaradi hrupa. Vojna nam je vzela veliko, tudi pouk v šolah. Zdaj se šolam po spletu, čeprav v hiši velikokrat zmanjka interneta. Našo osnovno šolo v Bilohorivki je uničil zračni napad. Šolsko poslopje je bilo takrat začasno zatočišče. Umrlo je vsaj 60 ljudi.

Pogosto se sprašujem, zakaj se nam to dogaja. Zakaj sploh prihaja do vojn? Kako lahko kdo nekoga ubije ali mu škoduje? Vedno pridem do zaključka, da je vse skupaj nesmiselno.

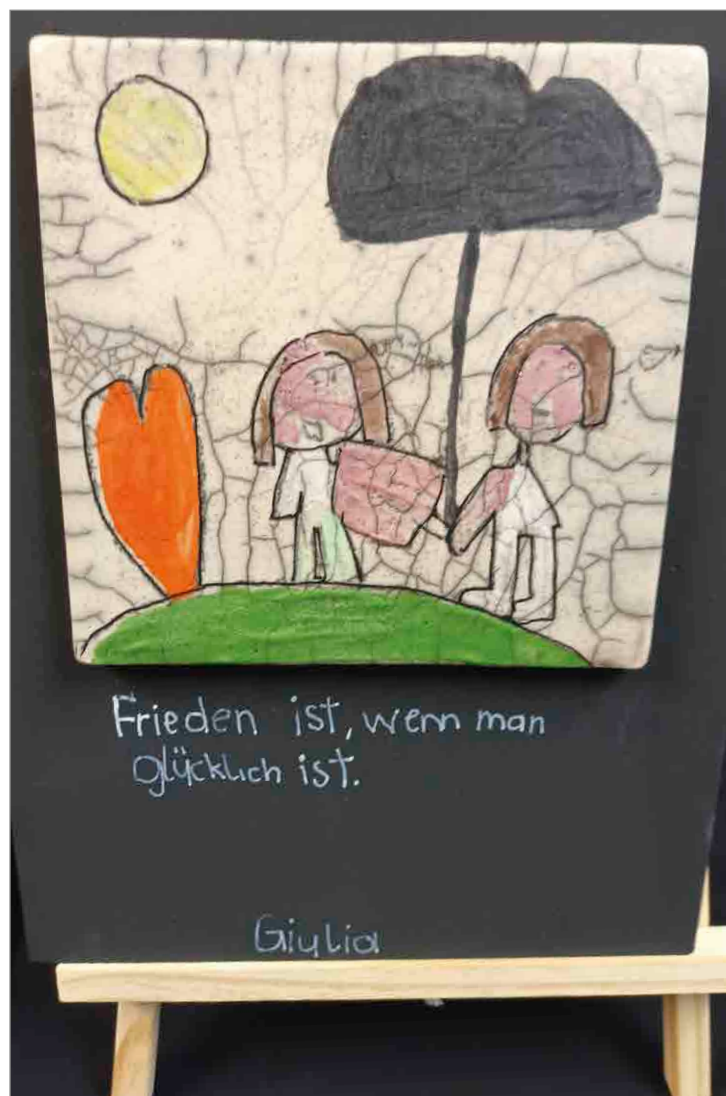
Ljudje so pohlepni, hlepijo še po več, več ozemlja, več denarja, več vsega – pri tem pa izgubijo humanost.

Ko smo se v šoli učili o drugi svetovni vojni, nisem nikoli pomislila, da vojna lahko izbruhne tudi pri nas. Že tisti večer, ko smo v šoli govorili o tem, pa sem jokala na postelji. Mami, ki je prišla v sobo, sem zaupala, da me je strah, da se bojim, da bo vojna tudi pri nas. Takrat mi je odgovorila: "Ampak zakaj? Ne boj se, nič se ne bo zgodilo." Očitno človek ne more vedeti, kaj vse se lahko zgodi.

Želim se vrniti v čas, ko so me skrbele samo ocene, ampak vedno me neka roka potegne nazaj v sedanjost, polno konzerv, zaklonišč, siren in nočnih mor.

Tako rada bi, da se vse že enkrat konča.

Natalina, 14 let, Ukrajina

Počutim se zelo krivo. Vem, da ni moja krivda, ampak se počutim zelo krivo, da sta Rusija in Ukrajina v vojni. Oziroma ne počutim se krivo zaradi tega, ampak zaradi tega, ker sem Rusinja. Ker me ljudje po tem, ko sva z mamo postali migrantki in živiva v drugi državi, pogosto gledajo zamerljivo, kot da je moja krivda, kar se dogaja ukrajinskim otrokom, čeprav bi tako rada, da se vse ustavi, da vsi nehajo trpeti, vsi, ki ne živijo normalno zaradi vojne. Vsak večer jokam, ker vem, da nekateri otroci ne bodo imeli normalnega otroštva. Vsakič, ko grem v šolo, se spomnim na svojo prijateljico Natalyino, ki sem jo spoznala pred vojno, ko smo pol leta z mamo in očijem živeli v Ukrajini. Upam, da je z njo vse v redu, upam, da ve, da vse obžalujem in ne izbiram strani.

Vojna mi je vzela veliko stvari, tudi očeta. Bil je vpoklican v vojsko. Pred enim letom pa sva z mamo izvedeli, da ni več med nami.

Vsako noč me stiska v prsih in počutim se, ko da se svet okoli mene manjša. V sanjah vidim očija in upam, da ni trpel.

Želim si, da bi bilo vse mimo.

Elena, 14 let, Rusija

Po tem, ko so pred štirimi leti na oblast prišli talibani, se je vse spremenilo. Ker sem že zdavnaj končala šesti razred, je moje šolanje zaključeno. Doma vlada revščina, naši obroki so zelo omejeni. Moj mlajši brat hodi v šolo, kjer pa nimajo učbenikov, ne učiteljev, ne normalnega učnega okolja, v katerem bi se počutili varne.

Čez dan pomagam staršem, hodim po vodo, skrbim za najmlajšo sestro ...

Včasih smo se otroci veselo igrali dvorišču, zdaj tega ni več, ker se bojimo vojaških patrolj. Oče mi je pred nekaj tedni začel omenjati poroko. Večina mojih prijateljic je že poročena. Njihovi možje so dvakrat starejši od njih. Pogosto so nasilni in jih zlorablajo. Nočem se poročiti. Če mi oče še enkrat omeni poroko, bom zbežala.

Pred letom dni so me aretirali zaradi nepravilne nošnje hidžaba. Odpeljali so me v temno sobo, me pretepli, ozmerjali in poniževali. Še zdaj imam brazgotine, ne samo zunaj, tudi znotraj. Vse od takrat se počutim mrtvo, zavedam pa se, da se, ko me bo oče hotel poročiti, ne bom upirala, ker se ne morem.

Moja beseda nič ne velja, sem le še lastnina.

Farah, 14 let, Afganistan

Ljudje pogosto pozabimo, kako srečni in zadovoljni smo lahko, da živimo v miru. Vedno nas kaj moti, vedno najdemo kaj, da smo nezadovoljni. Kar se dogaja ljudem po svetu, kar se je dogajalo in se najbrž še bo, pa je kruto. Seveda si tega ne želim, ampak na svetu je preprosto preveč pohlepa in ljudi, ki ne znajo sočustvovati, da bi lahko vse to preprečili. Lahko pa vsi vplivamo na to, da bo ljudi, ki jim je mar za druge, čedalje več. Navsezadnje smo vsi ena sama velika skupnost.

Zato nikoli ne smemo pozabiti na grozote, ki so se dogajale, kajti samo, če si jih bomo zapomnili, bomo lahko vsaj nekoliko spremenili prihodnost na bolje. Zato bova govorila za mir. Se strinjaš?

Tarja Papotnik Sekol, 9. c

Osnovna šola Pohorskega odreda Slovenska Bistrica
Mentorica Karolina Rozman

Za mir bom govorila

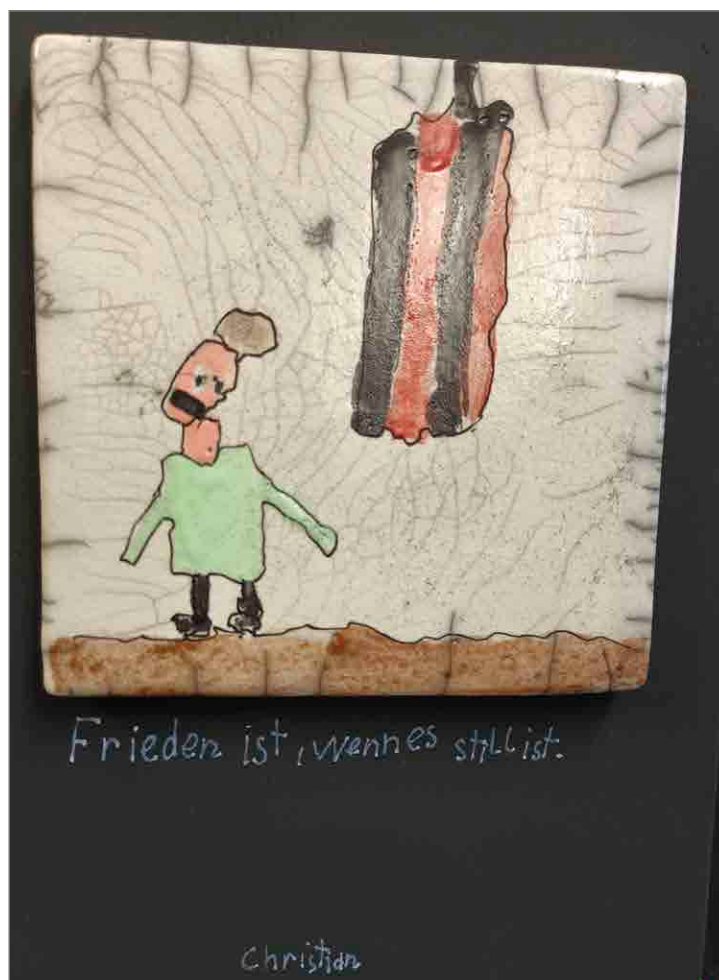
Za mir bom govorila.
Ne s pesmijo,
ampak z glasom, ki ne pozablja.
Ne z melodijo, ampak s tišino.

Govorila bom za tiste,
ki so jih v vagonih kot živali odpeljali.
Za tiste, ki so svoje ime v pepel zapisali.
Za otroka, ki je risal sonce
na zid barake v Auschwitzu,
pa ga ni nikoli več videl.

Za mir bom govorila,
ker ko človek v človeku vidi sovražnika
zaradi imena, vere, jezika –
to ni le zgodovina,
to je opomin in svarilo!

Ana Ajd 9. r

Osnovna šola Šmartno na Pohorju
Mentor Radovan Pulko

Za mir bom govorila!

UKRAJINA, 19. 4. 2025

Smo v letu 2025. Streli. Tišina. Spet tišina. Streli se slišijo bliže, zato se nagonsko sklonim in pokrijem z odejo čez glavo. To se ponavlja vsak dan in vsak dan znova upam, da bo tišina, ki se pojavi med streli, trajala in trajala – da bo trajala večno. Pa ni tako. Kljub temu znova in znova upam, saj pravijo, da upanje umre zadnje. A ni tako?

SLOVENIJA, 20. 4. 2025

Zbudim se na lepo velikonočno jutro. Lahko bi že vstala in kaj postorila po hiši, pa se mi ne da. Ležim v postelji in razmišljam, koliko stvari bom danes dobila in kaj vse bom počela. Zagotovo bo bogat zajtrk, še bogatejša pa bom jaz, dobila bom namreč kup čokolade. Iz lepih misli me zbudi omamen vonj po šunki, hrenu, trdo kuhanih jajcih, potici ...

UKRAJINA, 20. 4. 2025

Zbudili so me streli. Spet. Sicer pa tako ali tako nisem veliko spala. Vedela sem, da je velikonočno jutro, kar je pomenilo,

da bom še bolj nesrečna in bom še bolj pogrešala čase, ko smo na ta praznik potovali v Slovenijo, kjer imamo sorodnike po očetovi strani. Nisem vedela, kaj naj počnem. Naj na ves glas jočem, naj polomim vse, kar mi pride pod roke, ali naj preprosto stečem na ulico in razbremenim svoje starše, da jim ne bi bilo treba več skrbeti zame, saj vojaki pobijejo vsakega, ki stopi na cesto. V hipu pa se mi rodi krasna zamisel ...

SLOVENIJA, 20. 4. 2025

Za zajtrk sem pojedla toliko, kolikor se je dalo. Vse sem stlačila vase. Po zajtrku sem želela še malo zadremati in po telefonu poklicati prijatelje, pa me je zasačila mama in mi naprtla kar nekaj dela – naj pospravim mizo, zložim krožnike v pomivalni stroj in pometem teraso. Si lahko mislite, koliko opravil je to! In povrhu vsega za veliko noč! Potem sva se z mammo hudo sprli. Jaz sem kričala, da imam svoje pravice, ona pa mi je odgovorila, da so to moje dolžnosti in da se ljudem marsikomu po svetu zares kršijo pravice. Ko sem jo vprašala, komu, je odvrnila, naj kar malo pomislim, pa da poznam nekoga, ki se mu to dogaja. Kršene so mu pravice do varnega druženja, predvsem pa do miru. Mir – tako kratka beseda, pa s tako velikim pomenom. Mir. To mi je dalo misliti in opravila sem vse, kar mi je naročila mama. Res sem namreč poznala deklico iz družine, ki je za veliko noč vedno prišla k nam. Ta deklica je moja sestrična Katarina. Katarino imam zares rada. Še posebej zdaj, ko so ji kršene vse pravice, ki mi jih je mama naštel. Njena domovina je namreč v vojni. V vojni z Rusijo. Letos niso mogli priti k nam. Pa prav letos sem si tega, da bi prišli, želela bolj kot kadar koli prej.

UKRAJINA, 20. 4. 2025

Ta misel se mi je zdela zares sijajna in želela sem si, da bi se izpolnila. Stekla sem po stopnicah, da sta se starša zbala, da nas spet bombardirajo. Spomnila sem ju, da je danes ta dan da je danes zares pomemben dan, da je danes dan, ko bi lahko odšli v Slovenijo in tam ostali vsaj do takrat, ko se bo vojna končala. Starša sta me najprej debelo pogledala, potem pa sta se v hipu spomnila, kaj hočem povedati. Zamisel se je zdela mikavna, a težko, zelo težko izvedljiva. Domovina. Zapustiti domovino, to je nekaj, česar si človek, ki pozna mir in živi v miru, sploh ne more predstavljati.

SLOVENIJA, 20. 4. 2025

Opravila sem torej vse naloge. Če bi bila to jaz pred pogovorom z mammo, bi takoj stekla ven in poiskala vsa čokoladna jajca in si jih seveda razdelila z bratcem. Toda ne, zdaj me je čakala pomembnejša misija. Mami sem zaupala svojo zelo veliko željo. Naj pridejo sorodniki iz Ukrajine k nam. Mammo sem čisto presenetila. Z očetom sta se spogledala in označila, da sta že pred tednom dni kupila letalske karte Kijev–Ljubljana in da načrtujeta, da bi lahko že danes prispeli.

UKRAJINA, 20. 4. 2025

Ko sta mama in oče tuhtala, kaj bi storila, je zazvonil očetov telefon. Bila je njegova sestra iz Slovenije. Nekaj časa sta se pogovarjala, potem pa je očetu zažarel obraz. Vzkliknil je: »Hitro spakirajta vse, kar imata radi in seveda kar nujno potrebujeta. Čez tri ure imamo let, smer Ljubljana.«

SLOVENIJA, 20. 4. 2025

Prispeli smo v Ljubljano, šli na sok in kavo, nato pa smo se odpravili na letališče pričakat Borisa, Karino in Katarino. Zelo sem bila vznemirjena. Vznemirjena in zelo vesela. Čez pol ure je pristalo veliko letalo in iz njega so izstopili tudi naši sorodniki. S Katarino sva se močno objeli. Vsi smo imeli solzne oči in sprva sploh nismo mogli govoriti ...

VSİ V SLOVENIJI, 20. 4. 2025

S Katarino, bratcem in dvema bratrancema iz Maribora smo preživeli super veliko noč, najboljšo do zdaj. Katarina mi je povedala, kako hudo ji je, ker njena domovina doživlja to grozno voljno in da bodo s starši ostali pri nas, dokler vojne ne bo konec, dokler grozote ne bodo izginile in dokler se politiki končno ne bodo spametovali in se odločili za mir. Lahko pa se zgodi, da bodo kar za vedno ostali v Sloveniji.

V meni sta se naselili bolečina in sreča. Bolečina, ker je po svetu toliko vojn, žalosti, nesrečnih otrok in trpljenja ... In neizmerno sreča, da živim v državi, kjer je vsak moj dan prežet s svobodo, z veseljem, z razigranostjo in s smehom ... Kjer je MIR.

Sofija Šorli, 8. r

Osnovna šola Gustava Šiliha Laporje
Mentorica Marjetka Čas

Za mir je treba govoriti

Včasih se preprosto usedem in razmišljam ... Kaj sploh je mir? Kakšen bi bil svet, če bi vsi imeli enake pravice? Če bi vsi lahko dihali enako svobodno, hodili po ulicah brez strahu, govorili, ne da bi nas kdo utišal?

Pravica ni samo nekaj, o čemer pišejo v knjigah. Ni samo tisto, kar se učimo pri pouku. So tudi tiste tihe pravice, ki jih nosimo v sebi, da si to, kar si. Da te drugi spoštujejo, ne glede na to, kako izgledaš, kaj verjameš, od kod prihajaš ali koga imaš rad. To so pravice, ki jih potrebuje vsak človek. In za to bom govorila. Za mir bom govorila vsakič, ko bom videla, da kdo ne sme biti to, kar je, ker mu drugi tega ne dovolijo. Mir ni samo nasprotje vojne. Mir je veliko več. Mir je, ko lahko dihaš, kjerkoli si, ne da te kdo zaničuje. Mir je, ko lahko poveš svoje mnenje, ne da bi te bilo strah. Za mir bom govorila

takrat, ko bodo ljudje začeli pozabljati, da je mir nekaj, kar pripada prav vsakemu. Tudi tistim, ki nimajo glasu. Tudi tistim, ki jih nihče ne posluša. Zavedam se, da nisem najbolj izobražena. Nisem slavna. Nisem pomembna. Nisem tista, da bi me poslušali predsedniki ali tisti, ki odločajo o svetu. A kljub temu bom govorila o miru. Govorila bom za tiste, ki ne morejo. Govorila bom za tiste, ki so utrjeni. Govorila bom za tiste, ki so že obupali. Ljudje smo pozabili čutiti. Preveč kričimo. Preveč iščemo krivdo. Preveč želimo imeti prav. Ampak mir ni v tem, kdo ima prav. Mir je, ko se nehamo boriti za svoje pravice, ko lahko vsi končno zadihamo. Mir je, ko nisi najglasnejši, ampak najbolj potrpežljiv. Mir ni nekaj, kar dobiš, je nekaj, kar daješ. Mir potrebuje vsak. Ne samo otroci in ne samo odrasli. Vsi. Ljudje. Živali. Celo narava. Tudi drevesa, reke, nebo – vse diha laže, ko je mir. Včasih si rečem ... Ko bi mir vsaj prevladoval že pred leti. Mogoče se potem takrat ne bi zgodila vojna. Mogoče ljudje ne bi trpeli. Mogoče ne bi nikoli izgubili občutka, kaj pomeni biti varen. Vojna se ne začne z bombami. Začne se takrat, ko ljudje utihnejo, ko pozabijo poslušati, ko jih je bolj strah kot sram. In takrat je že prepozno, zato govorim zdaj. Zato govorim danes. Zato bom govorila, dokler me bo kdo slišal. Mi še imamo možnost, imamo še čas, a samo če bomo odprli oči. Samo če bomo odprli srce. Samo če bomo spregovorili za mir, za svojega, za mir naše države, naših ljudi, naših otrok.

Danes, tukaj in zdaj, živijo ljudje, ki nimajo miru. Niso vsi daleč stran. Nekateri so čisto blizu, nekateri v istem razredu ali v isti ulici. Ljudje, ki ponoči ne spijo, ki se bojijo. Ljudje, ki nimajo doma, a ne zato, ker nimajo denarja, ampak ker ni miru. Za mir bom govorila, ko bodo drugi govorili o vojni. Za mir bom govorila, ker vem, kaj pomeni, ko ga ni. Za mir bom govorila, ker drugače ne morem. In zato tudi ti govori, ko vsi molčijo. Govori, ko ti se zdi, da ne bo nihče drug govoril in ničesar naredil. Govori. Za mir.

Mirzeta Muheljić 1. f
Srednja šola Slovenska Bistrica
Mentorica Natalija Majerič

Želim si ...

Želim si miru na svetu,
da vsi otroci v tišini bi zaspali,
ne bili le »črna« novica spet na spletu
ali se jutrišnjega dneva bali.

Želim si, da bi politiki izbrali pot,
ki pelje v prijetnost tišine,
ne pa do bobnenja vojn in nasilnih zmot,
naj zbudi v kamnitih srcih nekaj miline.

Želim si miru in tišine v glavi,
brez težkega življenjskega teksta,
se le srečno igrati z mucko v travi,
daleč stran od turobnega mesta.

Želim si svet dišečih cvetlic,
mavric brez kraja in konca,
v človeških očeh neskončno kresnic
in na štedilnikih vedno polnega lonca.

Lili Topolčnik, 8. r
Osnovna šola Gustava Šiliha Laporje
Mentorica Marjetka Čas

Komisijo, ki je pregledala literarne prispevke, sestavljajo Metka Pristovnik, Milena Furek in Aleksandra Jankovič.

SLOVENSKA VOJSKA MED LJUDMI

Nesebična pomoč ob poplavah 670. bataljona za logistično podporo

Postavljanje tabora v Podkraju nad Mežico za zavezniške vojake, ki so pomagali odpravljati posledice po katastrofalnih poplavah.

Prevoz doniranih bal sena za kmetije z živino na Koroškem.

Pripadniki te enote so ob naravni nesreči oskrbovali prebivalce Nazarij s pitno vodo.

670. bataljon za logistično podporo zagotavlja tudi oskrbo vojaških enot na terenu z gorivom.

ČASTNI IN ORGANIZACIJSKI ODBOR TEKMOVANJA 2025

Častni odbor

Mag. Borut Sajovic, minister za obrambo Republike Slovenije
Generalmajor Dobran Božič, predsednik Zveze slovenskih častnikov
Podpolkovnica Mojca Lah, poveljnica 670. bataljona Slovenske vojske
Dr. Ivan Žagar, župan Občine Slovenska Bistrica

Organizacijski odbor

Predsednik dr. Andrej Godec, predsednik OZSČ Slovenska Bistrica,
podpredsednik Iztok Leskovar, podpredsednik OZSČ Slovenska Bistrica,
podpredsednik Jožef Majcen, član predsedstva OZSČ Slovenska Bistrica,
član Franc Školc, podpredsednik OZSČ Slovenska Bistrica,
član Ladislav Steinbacher, član predsedstva ZSČ in OZSČ Slovenska Bistrica,
član Borut Lončarič, član predsedstva OZSČ Slovenska Bistrica,
član Denis Miklavc, predstavnik 670. bataljona Slovenske vojske
član Drago Pristovnik, član OZSČ in sekretar OZVVS Slovenska Bistrica,
član Dušan Kuhl, član Strelskega društva praktičnega streljanja Slovenska Bistrica,
član Alojz Gostenčnik, član OZSČ in predsednik odbora Policijskega veteranskega društva Sever v Slovenski Bistrici,
član Ivan Janko Kovačič, koordinator razpisa o pisanju eseja ob dnevu suverenosti in
član Drago Mahorko, sekretar OZSČ Slovenska Bistrica.

Kulturni program

Izvajalci kulturnega programa so **Komorni kvintet Orkestra Slovenske vojske,**
učenke in učenci Osnovne šole Pohorski odred-podružnična šola Zgornja Ložnica in Primož Rajh.
Slavnostni govornik ob dnevu suverenosti Republike Slovenije je **mag. Borut Sajovic**, minister za obrambo.

Zastavonošem poveljuje nadporočnik **Aleš Klinar**.

Program povezuje **Natalija Šarman Ferlež**.

Prireditev so podprli

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA OBRAMBO

Zveza Slovenskih častnikov

Slovenska vojska
670. bataljon za logistično podporo

Občina Slovenska Bistrica

Občina Poljčane

Občina Oplotnica

Občina Makole

Območno združenje veteranov
vojne za Slovenijo Slovenska Bistrica

Zveza združenj borcev za vrednote
narodnoosvobodilnega boja Slovenije

OBČINA SLOVENSKA BISTRICA
KRAJEVNA SKUPNOST
POHORSKI ODRED

Medijska pokrovitelja

Izdajatelj Območno združenje slovenskih častnikov Slovenska Bistrica, zanj dr. Andrej Godec, predsednik.

Urednik Ladislav Steinbacher.

Grafično oblikovanje Studio 8, d. o. o., Maribor.

Tisk Batis Plus, d. o. o., Šikole.

Fotografije so prispevali Miroslav Kamenik, Marinka Kramberger, Jurij Višner, Peter Golubič, Jelka Kropec, Jožef Majcen, Dani Mauko, Amadeja Mlakar, Iztok Leskovar, Marjan Kalinič, Ladislav Steinbacher, Zavod za kulturo Slovenska Bistrica, 670. bataljon Slovenske vojske in arhiv Območnega združenja slovenskih častnikov Slovenska Bistrica.

Naklada 300 izvodov. Tiskano oktober 2025. Vse pravice pridržane.